

נד: ר"ן הנודר מן הירק פרק שביעי נדרים

עין משפט
נר מצות

ד' א ב ת"י פ"ט מהל'
נדרים הל"ו סמג לאוין
רמב טוס"ט י"ד פ"י ר"ח
סע"י ח (ובכר אלפס חולין
פ"ס ד' רנז):

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואוכלתין למו בר
אילנא למאי הילכתא
אוכלתין כנשר: (ב) שם
דיבא אחר טון דכיון:
(ג) רש"י ד"ה אפילו
עופות גמי וכו' דכיון
דלא: (ד) ה"ה דגנים וכו'
ולאבי בדגים שרי:

תוספות

אמור בראש ובראשית
דבר נרד עקבה
דכל מלא דמיתרין ור
מתיבה: מיתר מלא. דמבר
הנה קמה דרבי עקיבה
לוי מיני:
למנוחין ויני (לוי מיני) ויני
דבין דבר ויני היכל:
דמקור לוי היכל:
מיתר דנניס ומניס
מיתר נמי אין דרס:
אמור ואלמי
מיתר: מיתר:
דמבר ע"י מיתר. ואל
דמבר שמאל פני דרס
ד"י ע"י אל פני דרס
בין מיתר בין לוי קמה
למקור: מיתר ויני. מיתר
מיתר:

פירוש הרא"ש

[illegible]

מי לא מודה רבי עקיבא דזרזי אימלוכי. הלכך לענין משיטת שלח
דלי ביון דזרזי אימלוכי ולא ממליך אדעתא דנפשיה קעבד
ונשל הבית נמי סמך דכל כמה דלא ממליך לא יתן להם כד
אמר לא עשה שלומיכם אבל יאמר דביתו חזן דברא ליהם רח

הוא מייחלן עליהם שילמדו ודבר
מא' שמין אלא ודאי בכולהו אסר
פסיה: **איתמר** שמעטא קמי
דרבא. מא' דמתרין אביי מתניין
דמילא אלביא דר"ע ואמר לון
מפיר נחמי הניו אביי וקי
ליה הכי לפי שנחגלל בניה דבה דר
נחמי: מאן סנא דפליג עליה דרבי
אבא ומוסר שילם ונחמי
דכין דלרין כליא לאימלוס
ליהו לימורא בכלל בשר סמחא:

גנון **שקטיו** **דס**. קודם נדדו ויזון
 וכן לא נחיון לאסור בשר דגים
 דהא בלאו הכי לא אכיל מיניהו דהא
 שבו להקדו: **א**י הכי **לא** **שליט** **עופות**
ומי **לא** **אכיל**. ולישטתו בזה נמי
 נאמא קמי אסור בעופות: **דפסר**.
 הקדוה של תמשים: **דאפשר** **על** **ידי**
ולקוח. כשהן שזוקים הדיבה לא
 נזקק ליה: **גו"ל** **סמ"ד** **ע"י**. סימן היה
 נעשה מאחיותיו של אלפא ביחא:
סבוק **אובכלא**. סוף החולין: **ולעבין**
 להדיח אכיל דכרי עקיבא דכל מדי
 דממליך עליה שליחא מניהו הוא דהא
 תתם לן מנא צפרק כל הנשר (חולין)
 דף קד. כרי עקיבא א"ע: **לא**
דעבין **א**י מחלוקת ואח"כ סמס ולא
 דעבין ואח"כ מחלוקת אפי"ה נקטעין
 וזוהי דא דמחמיר ועוד דהא מפרש
 בגמ' דמלן דשליג עליה דרש"י יחלדה
 הוא דהיינו רשביג רש"י ויחלדה
 הוא מתיבדו. הלכך הוה דל בשער
 לאסור בכל מיני בשר ובעופות ודגים
 על שלא הקדו דם ולא כתיבין ליה
 עיניהו מיהו דוקא בנחתא דממליך
 שליחא עיניהו אכל בנחתא דלא

דמימליך עליה מותר דכל מידי דלא מימליך עליה לזו מיניה הוא. וזה
אלא דברי הרמב"ם ז"ל שכתב בפרק ששעי מחל' גרים [ה' ו'] דגדים
אז מתסרי אלז נאחרת דמימליך שליחא עליהו ועופות מיסכרי
נכל דוחא. וזה הימיה דגנזמחא שמוין קל' ושלחא מריוו
אלז מיסכרי אלז נאחרת דמימליך שליחא עליהו וכשלא הקה דם
אלז כינן ליה עיניה אלז הקה דם ויכין ליה עיניה אז"פ אסור
ועופות מותר בגדים. מייז כי אמרין דמותר בגדים שספקין דם
ויכין ליה עיניה אלז שז אהדי דנשקחן דם לא שר בגדים אלז דר
נכלל משום דכלזא הכי לא אכיל מינייהו יהוא אלז אי אסר
ומסריהו להוא יונתא משום איין יומי אסריהו ובדיכין ליה עיניה
ומספיקי הימים האחרים נדר שרי אינו ודעי מחי יתרפא שיטרכן
ומכוחי לפום מחי דיכין ליה עיניה דכלזא נדרה לא יפסא מיניה: וזו
גשר מליח כיון דבשר ממס הוא ולא תריך שליחא לאמלוכי עליה דגדי
ומידי דלריך מליח מיהא לאמלוכי עליה דגדים אלז לגבי בשר
ימיני נמי ובשר מליח דהוי כרואה טפי אלז דהוי דאמריהו. ולע
ימיני נמי עדיך שליחא דממליך עליהו. אלז אמר דגים ומחגים.

עוֹשֵׂה שְׁמֵי וָאָרֶץ (נ"ח) לְהִי אֱסוֹד בְּבֶשֶׂר דְּנִיָּס) דְּנִדָּר מִן הַבֶּשֶׂר בְּיוֹמָא דְכִיבְיָנוּ לֵיה עֲנִיָּה שְׂאִינוּ אוֹכְלֵי

[illegible]

יבא דצריך אימלוכי
ה' הרבא אמר להון
אנ תנא דפליג עליה
עון בן גמליאל היא
שור אסור בכל מיני
דרגלים ובקנה ובכבר
בבשר דגים וחגבים
ובבשר אסור בכל
איש וברגלים ובשר
אין צריך ליומר בקנה
דרשב"ג אומר קרביים
לאו בר אינש⁽⁶⁾
וזבני לאו בר אינש
קמא דאסיר דעבדי
בשר דגים נמי עבדי
בבשר בישראל מימליך
שכחנא כישראל אייתי
ב"י כנגז שהקיז דם
אי פילוי עופות נמי
אל "דמסוכר ואכל
לביה בצפרא ותניא
ולא על עופות ולא
הקיז דם לא יאכל
מצרים ולא שחילים
מליח שאני עופות
⁽⁷⁾ "אבי אמר בגון
קשין לעינים אי הכי
ומואל נו"ן סמ"ך ע"ן
תהוא סוף אוכלא:
מתני'

ומירי דמלי למיכל כשום ענין נדר
וממליך עליה ואקור: **כגון דרביינן ליה עיניה**. בשעת הנדר: **רדנים**
קשין לעינים. וכל מיני דלא הוה מלי למיכל לא נדר אלא אדעתא דמירי
דמלי למיכל ולכהי ויזי דהוי שרי ומן העופות אקור: **סוף פ"ד**
ע"ן כו' כסוף אוכלא. בסוף חצות שכבר עבר זמן מרובה שחשש בעיניו
ידהאם סס טוב לכאב העינים והאי דקא מני דגים קשים לעינים נחתלת
אוכלא כשהחמיל לחשוש בעיניו ובשעת הנדר הוה נחתלת אוכלא:
מחנה

עֲשׂוּמֹת (גִּי'א לְהִי אִשּׁוּר בְּבֶשֶׂר דְּגִים) דְּנִדָּר מִן הַבֶּשֶׂר בְּיוֹמָא דְּכִדְּבִין לִיה עֵינִי שְׂאִינו אֹחֵל דְּגִים שְׂחָשִׁין לְעֵינִים. אֲזִל כָּל מִין בֶּשֶׂר אֲחִילֵּן בֶּשֶׂר עֲשׂוֹמֹת אֲחִיל. הַלָּבָד נֶאֱסָר כָּל מִין בֶּשֶׂר שְׂחָלֵי לוֹ לְ

מסורת הש"ס

(א) [שבת עד,] (ב) [במעילה
כ: [חיתא רב פסא,] (ג) [גיר'
הערין בערך סבר ד'
דמסור יע' ע"ז כט, הלל
למסור,] (ד) [ע' מוספות
ע"ז כט, ד"ה שני לדג],
(ה) [ע"ז כט, ע"ש היטב,
(ו) [במעילה שם חיתא ר"פ
וע"ש גם שאר שנייהם],

מוסף רש"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones